

Nicola Gai

Sve ostalo je dosada . . .

**Nekoliko razasutih
razmatranja o direktnoj akciji**

2014.

Odlučio sam zapisati ova razmatranja zato što mi se čini da se, posljednjih godina, i među nama anarhistima govori vrlo malo (. . . na žalost i vrlo malo sprovodi u djelo . . .) o direktnoj akciji, preferirajući susrete se s više ili manje ogorčenim „masama”.

Iskreno se nadam da Croce Nera [*talijanski anarhistički Crni Križ, nap.prev.*] neće postati zbirka zatvorskih pehova, već prostor na kojem će se iznositi i produbiti, bez dlaka na jeziku, različite točke gledišta, pitanja koja smatramo da mogu pridonijeti jačanju borbe protiv autoriteta. Naravno, direktna akcija je nešto što treba počinuti, a ne o njoj popovati, međutim uvjeren sam da kad bi svatko od nas pojasnio što zaista podrazumijeva pod tim riječima, to bi nam pomoglo da izoštrimo oružje kojim ćemo napasti sadašnjost.

Kako bih odgovorio na pitanje, bez da se gubim u igri riječi, želim najprije pojasniti što ja pod time ne podrazumijevam.

Prosvjedi, dijeljenje letaka, „odlučne i značajne” povorke, torte (boje, pljuvanja itd.) u lice određenom bijedniku, jaja ispunjena bojom i tako dalje u istom smjeru: ne mogu se smatrati direktnim akcijama. Svjestan sam da ću jednim takvim popisom privući na sebe strelice svih onih koji tvrde da su sva sredstva jednako dostojna borbe, da moje razmatranje može izgledati šematsko, „militarističko”, ispunjeno idejama o učinkovitosti i bla, bla, bla . . . Ali nitko, iskreno, ne može negirati da se u tim trenucima, čineći takve stvari, u biti snižava razina sukoba i da se odustaje od njegovog proživljavanja.

Vjerujem da borbu treba živjeti ležerno, s osmijehom na licu: radi samo o igri, ali ništa nije tako ozbiljno kao igra u kojoj je ulog kakvoća našeg života i naše slobode. Nitko ne može osporiti da bi usklađenost misli i djela trebala biti temeljna značajka anarhističkog postojanja. Ako smatramo da je potrebno uništiti ovaj svijet moramo djelovati s tim u skladu, ne možemo koristiti koliko simpatična toliko i bezazlena sredstva, da bi ušutkali, zavaravajući, našu svijest gladnu slobode. Treba imati hrabrosti i reći da direktna akcija ili je destruktivna ili nije. Zidovi koji nas zatvaraju neće se srušiti sami od sebe, već samo ako se sudare s udarnim valom našeg bijesa. Nepotrebno je da sada neki pametnjaković podsjeti kako ustanak nije rezultat aritmetičkog zbroja napada koji su anarhisti počinili, govorim o nečem drugom. Naš život je prekratak da bi ga potratili na stotine inicijativa usmjerenih na buđenje uspavanih masa, kako ne bi propustile „čarobni dan”: samo kada konkretno napadamo postojeće uspijevamo ugrabiti parče slobode, barem na par trenutaka uspijevamo se osloboditi lanaca koje nam nameću svakodnevnica i zakoni.

Naša borba treba biti nasilna, beskompromisna, neposredna i bez oklijevanja: destruktivna direktna akcija, jedino sredstvo koje bi trebali koristiti pri suočavanju s onim što nas guši. No stvari su, kao što to obično biva u stvarnosti, nešto složenije, na žalost akcija sama po sebi nije panacea za sva zla koja more naš pokret. Mada sam potpuno uvjeren da nijedan čin pobune ne može biti beskoristan ili štetan, ipak mislim da je neophodno postaviti pitanje o projektualnosti iz koje se rađa i, nadasve, o značenju koje mu dodjeljuje onaj tko ga ostvaruje. Isto djelo može poprimiti vrlo različita značenja ovisno da li je počinjeno kao napad ili kao obrana. Pokušat ću objasniti na konkretnom primjeru, u Val Susi [*područje u sjevernoj Italiji gdje se već godinama vodi borba protiv izgradnje superbrze željeznice, nap.prev.*], prošle godine, prisustvovali smo značajnom povećanju broja sabotaza u borbi protiv superbzih vlakova. Odlično, kad bi u nakanama osoba koje su počinile ta djela postajala i namjera da jasno iskažu kako u igri nije samo puka izgradnja jedne željezničke linije, nego nužnost napada i uništenja čitavog tehno-industrijskog sistema koji istu planira. Potpuno drugačija priča ako je smisao ono što možemo pročitati na izjava no-tav pokreta [*protiv izgradnje superbrze željeznice, nap.prev.*] ili, još gore, u 5. broju „Lavande”, listu kojeg uređuje nekoliko drugova uključenih u borbu. Takve akcije mogu se protumačiti kao posljednja šansa jednog naroda koji je već iskoristio sva moguća (i

mirovna. . .) sredstva pritiska, a da nije uspio pridobiti vlastodršce. Uvjeren sam da takvo tumačenje briše svaki pozitivan i revolucionarni aspekt takvih djela, odnosno upućuje na zaključak da kad bi vlast bila „razumnija”, otvorenija za dijalog, postojala bi mogućnost da se „nagovori” na ublažavanje svojih najkobnijih aspekata. Direktna akcija izražava sav svoj potencijal oslobođenja samo kada je zamišljena kao napad. Ne napadamo neprijatelja zato što nam je gnušanje nad njegovim posljednjim zlodjelom nepodnošljivo, nego zato što želimo biti slobodni sada i ovdje. Nisu nam potrebne isprike za napad, jednostavno ne možemo podnijeti da živimo život bez smisla, kao krotki kotačići ovog pogubnog sistema. Mi trebamo određivati dane borbe, imamo čitav jedan svijet za uništiti, a šanse za poraz tehnološkog čudovišta se umanjuju proporcionalno s njegovim razvojem.

Kada govorimo o direktnoj akciji, govorimo o našem životu zato što naše odbijanje postojećeg nije neka moda, nego nešto mnogo dublje, u što stavljamo u igru čitav naš život. Zato me zaista iritira kada se o nekoj akciji kaže da je to bilo „najmanje što smo mogli učiniti”. Uvjeren sam da uopće ne postoji najmanje što se može učiniti protiv nečeg što nas guši, ne možemo si sami nametnuti granice pri akciji, ona mora biti neumjerena kao naša žeđ za slobodom. Kad se nađemo pred jednim izrabljivačem, ubojicom u uniformi itd., i ako odlučimo da mu zaprljamo odijelo bojom, to nije najmanje što smo mogli učiniti, nego jednostavno ono što smo mi odlučili učiniti. Što će, vjerojatno, uslijed niza analiza, umjesto da osnaži našu akciju samo je oslabiti: „Ljudi nas ne bi razumjeli, dovoljno je samo učiniti korak više od drugih, treba krenuti od malih akcija koje se mogu lako reproducirati” itd. Naravno, radi se o idejama koje zahtijevaju dublju raspravu i nadam se da će biti prilika da se vratimo na iste i ozbiljno o njima raspravimo, ono što sada želim reći je da bi morali ciljati, uvijek, da učinimo najviše što nam naše sposobnosti dozvoljavaju. Kada djelujemo trebali bi to činiti u osnovi za sebe same i na najodlučniji način, mi nismo nešto drugo u odnosu na one koje, na neporecivo autoritaran način, nazivamo „običnim ljudima”, štogod učinili svatko to može ponoviti, ako posjeduje istu našu želju za uništenjem autoriteta. Ne bi trebali tražiti mase koje ćemo uvjeriti u dobronamjernost naših ideja, nego suučesnike koji žele sudjelovati u rušenju. Ne smijemo se plašiti naše mržnje, već baciti se smrtočlavo u akciju, svjesni da neprijatelj ne oklijeva ni sekunde u svojoj borbi protiv slobode.

Ove riječi nisu izraz težnje za elaboracijom tko zna kakve inovativne teorijske analize, već rezultat jednostavne potrebe da se podijeli ideja o nužnoj ključnosti, u životu svakog revolucionarnog anarhista, destruktivne direktne akcije. Sve ovo što sam rekao bilo bi zaista očiglednost kad ne bi bilo previše drugova koji troše svoje snage, i okreću se kao zvrčci, u aktivizmu, bez ikakve zaista revolucionarne projektnosti, kojim se šire pošasti socijalnog rada i iščekivanja. A ipak protulijek za sve to postoji: anti-socijalna borba, neformalna organizacija, nihilizam, individualizam, odbacivanje više ili manje karizmatičkih vođa, odbacivanje nadmoći plenuma, komunikacija putem akcije. Trebamo ponovno početi gledati što se zbiva širom svijeta kao što su, kroz povijest, oduvijek činili anarhisti, neprijatelji svih granica, i zapazit će se kako drugovi na svim latitudama eksperimentiraju nove načine akcije, oslobodajući se spona takozvanih socijalnih borbi, da bi neobuzdano krenuli u napad na postojeće. Trebamo ponovno otkriti radost u djelovanju, prestati se ograničavati u potrazi za iluzornim odobrenjem naroda; bez previše teorijskih krinki, naš bi cilj trebao biti, jednostavno, uništiti ono što te uništava. Oslobodimo se politike i u njenom antagonističkom obliku, treba biti jasno da se ne borimo za svjetliju budućnost, nego da bi živjeli sada i ovdje, anarhija bi trebala prvenstveno biti individualna stvar koja obuhvaća čitav naš život: moramo se urotiti, raspirivati i svaki najmanji plamen koji bi mogao zapaliti polje, napadati svakim sredstvom civilizirani i tehnološki poredak koji nam sistem nastoji

nametnuti. U toj borbi moramo koristiti sve oružje koje imamo na raspolaganju, prije svega ono koje je prisutno u arsenalu svakog anarhista: volju i destruktivnu direktnu akciju.

*Fra Nicola iz Ferrare*¹

¹ Nicola Gai je, uz anarhističkog druga Alfreda Cospita, javno preuzeo odgovornost, u sudnici, za ranjavanje vatrenim oružjem, u maju 2012., izvršenog direktora nuklearnog podzeća Ansaldo Nuclare, Roberta Adinolfija, kao i za pripadanje Nukleusu „Olga” – Neformalnoj Anarhističkoj Federaciji/Međunarodnom Revolucionarnom Frontu (FAI/FRI). Nicola je, u novembru 2013., osuđen na 9 godina i 4 mjeseca zatvora, a Alfredo na 10 godina i 8 mjeseci, što je potvrdio i Prizivni sud julu 2014. Na Anarhističkoj Biblioteci objavljene su izjave obojice drugova pod naslovom „Napad na nuklearnu energiju” te Nicolov tekst „Neodgovornost napada”.

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

13. 07. 2014.

Nicola Gai

Sve ostalo je dosada . . .

Nekoliko razasutih razmatranja o direktnoj akciji

2014.

Naslov originala: „Tutto il resto è noia . . . Alcune note sparse sull'azione diretta”. S talijanskog prevela: Erika „Croce Nera”, nulti broj lista talijanskog Anarhističkog Crnog Križa, www.crocenera.org

<http://anarhisticka-biblioteka.net>